

О школярах, дрова крадущих, і о школі

Климентій Зиновіїв

Школа — церковний угол, так ся називаєт,
кгда ж церковних набоженств дітей навчаєт.
І, що в церкві правять, то в школі знайдуєт,
а безчиній в ній жадний нікгда не знайдуєт,
Бо, мовять, школа всяким странним дом єст вольний,
але, еднaк же, праве он не своявольний.
І причетниками теж школярі ся іменують,
поневаж церкві святой щире usługують.
А що часом вкрадуть дров, же не міть где взять,
мішане і селяне не хотять купувать.
А знаю, же б тим ділом люде не згрішили,
іж би когда на який возок ся зложили.
Годило б ся церковним слугам то вчинити
або з двора готових їм не зборонити.
Могло б милостинею й тоє ся назвати,
а їм би рачив за то бог нагороджати.
Приповість же в школяров: не вкрав, але достав, —
а ти, боже, за дрова гріха їм не постав.
А по-козацький, хоч вкрав, то мовять, же добув —
кождий, розумію, козак о том слові чув.
А ви, панове, за сей вірш не подивіте
і хто його написав, і того простіте.